

Ligestillingsministerens tale til samrådet i Retsudvalget d. 16. marts 2010 vedr. samrådsspørgsmål AP og AQ stillet af Karina Lorentzen Dehnhardt (SF)

16. marts 2010

J nr. 2010-0004026

Ligestillingsafdelingen/
LHH /SFW

Spørgsmål AP:

Vil der i regeringens oplæg til en strategi mod partnervold indgå tiltag, der også omfatter kvinder, som kommer fra f.eks. EU-lande og som myndighederne ikke får kendskab til, før de kommer på et kvindekrisecenter og hvilke mulige forebyggende initiativer ser ministeren på det område?

Spørgsmål AQ:

Hvilke tiltag vil der være overfor mænd, der gentagne gange får udenlandske kvinder ind på kvindekrisecentre og hvordan mener ministeren man kan forebygge sådanne tilfælde?

Svar på spørgsmål AP:

Som bekendt er det ikke så længe siden, at jeg tiltrådte som ligestillingsminister. Bekæmpelse af vold i nære relationer er ét af mine nye områder. Men jeg brugte 8. marts til blandt andet at mødes med landsorganisationen for kvindekrisecentre (LOKK) og senere samme dag besøgte jeg krisecentret på Grevinde Danner.

Som udgangspunkt kan jeg forsikre udvalget her om, at jeg har klare intentioner om at fortsætte indsatsen på dette område.

Og lad mig gøre det utvetydigt klart med det samme:

Det er helt uacceptabelt, at mænd – og kvinder for den sags skyld – udøver vold mod deres partner. Den, der udsættes for vold i parforholdet, berøves sin livskvalitet.

Det ligger regeringen meget på sinde at sætte massivt ind overfor vold i nære relationer. Og inden længe fremlægger vi en National strategi til bekæmpelse af vold i nære relationer. En strategi, som skal bygge videre på de gode erfaringer og resultater vi hidtil har opnået.

Inden strategien bliver fremlagt, har jeg behov for at drøfte strategien med mine kolleger i regeringen. Det er et fælles projekt for flere ministre, og alle har deres bidrag til den.

Helt overordnet kan jeg sige, at satspuljepartierne har afsat 35 mio. kr. til strategien.

I arbejdet skal det sikres, at der sker en forankring af de erfaringer og den viden, som allerede er oparbejdet hos de relevante myndigheder og hjælpeorganisationer. Samtidig skal der

lægges endnu mere vægt på den forebyggende del af arbejdet.

Og det ligger rigtigt godt i forlængelse af regeringens hidtidige indsats på området. Siden 2002 har regeringen med sine to handlingsplaner mod vold i familien lagt vægt på blandt andet støtte til ofre og det forebyggende arbejde.

Det er helt grundlæggende i vores indsats mod vold mod kvinder, at vi forsøger at standse volden så tidligt som muligt. Så uanset om det er en dansk eller udenlandsk kvinde, handler det om at få kvinden ud af volden, meget gerne inden hun er nødt til at tage på krisecenter.

Og arbejdet har båret frugt. I 2000 var der skønsmæssigt 42.000 kvinder, som årligt blev udsat for partnervold. I 2005 var tallet skønsmæssigt nedbragt til 28.000.

Jeg ser frem til, at vi kan begynde at arbejde med den nationale strategi, så vi forhåbentlig kan bringe tallet endnu længere ned. For det skal det naturligvis.

I arbejdet lægger vi meget vægt på, at hjælpe voldsramte kvinder. Både de kvinder, som er i kontakt med myndighederne, og dem som myndighederne ikke kender til.

Jeg er glad for evalueringen af vores handlingsplan for 2005-2008. For den viser bl.a., at de voldsramte kvinder i de seneste år er blevet mere bevidste om deres rettigheder og om støttemuligheder.

Og den udvikling er fortsat vigtig at understøtte. Derfor har vi igangsat flere aktiviteter, som også skal hjælpe kvinder, inden de kommer i kontakt med krisecentrene - både danske og udenlandske kvinder.

Jeg vil ikke gennemgå de rigtig mange gennemførte initiativer siden 2002, men blot nævne, at der blandt andet er etableret en døgnåben Hotline for voldsramte kvinder, at LOKK får støtte til juridisk rådgivning til fagfolk og voldsramte kvinder, at vi har gennemført oplysningskampanjer, at man via nettet kan få oplysninger om hjælp og støtte, at der har været temadage på folkeskoler om kærestevold og familievold, og at der er etableret behandlingstilbud til voldsudøvende mænd rundt i landet.

Helt aktuelt har vi også lige startet en kampagne målrettet nydanske kvinder og deres netværk. Vi ved, at det kan være ekstra svært for mange nydanske kvinder at tale om volden og at opsøge hjælp. Det kan være på grund af

problemer med sproget og et begrænset kendskab til eksisterende støttemuligheder.

Den nye kampagne henvender sig direkte til de nydanske kvinder gennem medier, som kvinderne bruger, og gennem de netværk og i de sociale rum, hvor kvinderne befinder sig. Den direkte kommunikation skal være med til at sikre, at budskabet når ud til kvinderne.

Og ét af budskaberne er netop, hvordan man kan få hjælp hos myndighederne og på krisecentrene.

Her vil jeg gerne understrege, at alle har ret til samme akutte hjælp efter Serviceloven som danske statsborgere. Det gælder borgere der kommer fra et andet EU-land og borgere som kommer fra et land uden for EU. Akut hjælp efter Serviceloven kunne f.eks. være i form af et ophold på et krisecenter.

Svar på spørgsmål AQ:

Hvis vi så bevæger os videre til det andet spørgsmål. Loven er sådan set klar og tydelig på dette område. Hvis man er dømt for vold mod en tidligere ægtefælle, opstår der efter udlændingeloven en karenperiode på 10 år, hvor

man ikke kan blive familiesammenført med en ny ægtefælle.

Er der yderligere spørgsmål til dette punkt, må jeg henvise til integrationsministeren, som har ressortansvaret på det område.

Men jeg vil samtidig gerne fremhæve den kampagne, som jeg lige omtalte før. For jeg tror, at kampagnen kan bidrage til at gøre nydanske voldsramte kvinder mere opmærksomme på de støttemuligheder, der er i Danmark. Og det er altså det første vigtige skridt til at hjælpe kvinder, som myndighederne ikke umiddelbart kender til.

Det, jeg som ligestillingsminister kan gøre, er altså at oplyse og informere kvinderne om deres rettigheder og de eksisterende støttemuligheder.